

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 155/2025
20.02.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Светлана Томић Јокић, председника већа, Бојане Пауновић, Дијане Јанковић, Мирољуба Томића и Татјане Вуковић, чланова већа, са саветником Врховног суда Андреом Јаковљевић, записничарем, у кривичном предмету окривљене АА, због кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Борка Ристовића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Младеновцу К 114/23 од 17.10.2023. године и Вишег суда у Београду Кж1 990/23 од 18.09.2024. године, у седници већа одржаној дана 20.02.2025. године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Борка Ристовића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Младеновцу К 114/23 од 17.10.2023. године и Вишег суда у Београду Кж1 990/23 од 18.09.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Младеновцу К 114/23 од 17.10.2023. године окривљена АА оглашена је кривом због кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру, па јој је изречена условна осуда којом јој је утврђена казна затвора у трајању од 6 (шест) месеци, која се неће извршити уколико окривљена за време проверавања у трајању од 1 (једне) године од дана правноснажности пресуде, не учини ново кривично дело.

Истом пресудом обавезана је окривљена да суду на име паушала плати износ од 5.000,00 динара, у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, као и трошкове кривичног поступка, о чијој ће висини суд одлучити посебним решењем.

Пресудом Вишег суда у Београду Кж1 990/23 од 18.09.2024. године делимичним усвајањем жалбе браниоца окривљене АА, преиначена је пресуда Основног суда у Младеновцу К 114/23 од 17.10.2023. године, у погледу одлуке о трошковима кривичног поступка, па је окривљена АА, на основу члана 264. став 4. ЗКП, ослобођена обавезе плаћања трошкова кривичног поступка и трошкова паушала, док је у преосталом делу

жалба браниоца окривљене одбијена као неоснована и првостепена пресуда је у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљене АА, адвокат Борко Ристовић, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев за заштиту законитости и преиначи побијане пресуде тако што ће окривљену ослободити од оптужбе и одреди да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљене, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА, је неоснован.

Бранилац окривљене у поднетом захтеву за заштиту законитости указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП наводима да у радњама за које је окривљена правноснажно осуђена нема обележја кривичног дела из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру нити било ког другог кривичног дела, обзиром да начин на који је кривично дело описано у изреци пресуде, не представља радњу извршења кривичног дела ометање службених лица у вршењу службене дужности, која, према ставу браниоца, подразумева постојање активног физичког отпора, већ се може говорити само о грађанској непослушности.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљене Врховни суд оцењује као неосноване из следећих разлога:

Одредбом члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру („Службени гласник РС“ број 6/2016, 24/2018) прописано је да ће се затвором од шест месеци до две године казнити ко прети да ће напасти, покуша да нападне или нападне или на други начин омета службено лице надлежних органа из члана 2. тог закона у вршењу службене дужности.

Имајући у виду цитирани законски опис бића наведеног кривичног дела то по налажењу овога суда, из чињеничног описа у изреци правноснажне пресуде, а наиме да је окривљена АА у време и на месту описаном у изреци, у стању урачунљивости, свесна свога дела, чије је извршење хтела, уз истовремену свест о забрањености дела, ометала службена лица – полицијске службенике ПС Младеновац, у вршењу службене дужности, тако што је, када су оштећени изласком из службеног возила кренули ка дворишту куће окривљене ради проналажења њеног сина – лица за којим је расписана потрага, стала испред затворене дворишне капије и снагом свог тела и дрвеним коцем притиснула капију, не дозволивши им да уђу у двориште и тиме ометала да изврше службену радњу проналажења и идентификацију лица, јасно и недвосмислено произилази да се у описаним радњама окривљене АА, стичу сва битна законска обележја кривичног

дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру, извршеног на штету оштећених полицијских службеника ПС Младеновац, за које кривично дело је окривљена правноснажно оглашена кривом, па су стога, супротни наводи браниоца окривљене којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, оцењени као неосновани.

Ово са разлога јер је, по налажењу Врховног суда, а супротно наводима браниоца окривљене, у изреци правноснажне пресуде описана радња извршења кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру, која несумњиво има карактер ометања на други начин овлашћених службених лица у обављању послова одржавања јавног реда и мира.

По налажењу овога суда, остали наводи браниоца, којима се оспорава оцена доказа и чињенично стање у правноснажној пресуди као неразјашњено и погрешно утврђено, те даје сопствено тумачење инкриминације из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру, посебно у делу у којем прописује облик радње извршења „на други начин омета“ и поређењем физичких и здравствених карактеристика окривљене и оштећених, негира постојање обележја предметног кривичног дела, уз изношење сопственог става у погледу испуњености законских услова за предузимање службене радње полицијских службеника и улазак у кућу окривљене, спадају у домен оспоравања правилности утврђеног чињеничног стања (члан 440. ЗКП) и као такви нису предмет преиспитивања у поступку по захтеву за заштиту законитости окривљеног и његовог браниоца, сходно одредби члана 485. став 4. ЗКП, па се Врховни суд у оцену истих није упуштао.

Из напред наведених разлога, Врховни суд је, на основу члана 491. став 1. ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Андреа Јаковљевић, с.р.

Председник већа-судија
Светлана Томић Јокић, с.р.

За тачност отправака
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић